

РЕШЕНИЕ

№ 3932

гр. София, 15.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 19.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5277** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка чл.4, ал.1 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], чрез представител по пълномощие адв. К., срещу Ревизионен акт /РА/ № МДТ-РД-01-07-93/30.12.2014 г., издаден от Р. И. Б. – началник отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО – ръководител на ревизията и П. Д. И. – главен инспектор в отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО – възложил ревизията, потвърден с Решение № СОА18-РД28-5 от 23.03.2018 г. на кмета на Столична община.

Предмет на оспорване в настоящото производство се явяват установените задължения по ЗМДТ с Ревизионен акт /РА/ № МДТ-РД-01-07-93/30.12.2014 г., потвърден с решението на Кмета на Столична Община, за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2013 г. в общ размер на 98 378,72 лв. в т.ч. за данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ в общ размер на 11 068.11 лв. и лихви за забава в размер на 3 683.47 лв.; задължения за такса за битови отпадъци /ТБО/ в общ размер на 62 245.40 лв. и лихви за забава в размер на 21 381.74 лв.(Таблица №3 на л.100 от РА).

В жалбата се твърди, че РА е незаконосъобразен като противоречащ на материалния закон и на процесуалните правила. Сочи се, че при определяне на дължимия данък недвижими имоти и такса битови отпадъци, административният орган е начислявал

сума за данък и такса на база по-високата стойност между данъчната оценка и отчетната стойност на имотите, като не е отчетел промяната на стойността на имота и счетоводните записвания в тази връзка. Навежда се довод, че не е отчетено и обстоятелството, че имотите са претърпели качествени изменения, като находящите се върху част от земите сгради са разрушени, поради което данъчната основа е определена върху несъществуващи към момента на данъчното събитие сгради. Относно такса битови отпадъци се твърди, че в оспорения РА са посочени единствено данни, че във всеки район Столична Община е сключила договор с доставчик на услугата сметосъбиране и сметоизвозване и че би трябвало да са налични контейнери, но не са предоставени никакви доказателства за реалното извършване на услугата. Счита се, че няма данни и за наличието на депа за обезвреждане на битови отпадъци, нито за договорни отношения с доставчик на услугата. Релевира се, че от фактическа и правна страна в РА липсват мотиви относно начина на изчисляване на таксата, като е посочена само отчетна стойност на обектите. Твърди се, че таксата битови отпадъци не е разграничена по видове задължения с оглед разпоредбите на чл. 67 във вр. с чл. 66 от ЗМДТ, като са посочени процентни и абсолютни стойности без да става ясно, защо и как са определени. Наред с това се навежда довод, че органът е следвало да изложи мотиви за това, кой от двата начина за определяне на таксата е приложим, както и дали е налице дерогация на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ. Излага се искане за отмяна на оспорения ревизионен акт. В проведеното съдебно заседание оспорването се поддържа от представителя по пълномощие адв. К., която иска отмяна на РА. Претендира присъждане на разноски съгласно представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът – кмет на Столична община чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва жалбата като неоснователна. Прави искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Представя писмени бележки.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия № МДТ-РД-01-70/12.06.2014 г., издадена от П. И. - главен инспектор в отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО, с която е възложено извършването на ревизия на [фирма] за задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2009 г. – 31.12.2013 г. Със заповедта за възлагане на ревизията съобразно изискванията на чл.113, ал.1 ДОПК са определени данните на ревизираното лице по чл.81, ал.1, т.2-5 ДОПК, както и ревизиращите органи по приходите и срокът за извършване на ревизията. На проверявания данъчен субект в съответствие с изискванията на чл. 113, ал.2 ДОПК е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия на 23.06.2014 г. На основание чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът за извършване на ревизията е удължен с до два месеца, като е издадена ЗВР № МДТ-РД-01-115/19.09.2014 г. от органа възложил ревизията, връчена лично на управителя на ревизираното дружество на 23.09.2014 г.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад № МДТ-2600-972/25.11.2014 г., връчен на управителя на ревизираното дружество на 04.12.2014 г. Ревизионният доклад съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК.

Жалбоподателят е подал възражение с рег. № МДТ-2600-972-(1)/18.12.2014 г. срещу констатациите в Ревизионния доклад, обсъдено в мотивите на стр. 96 от РА и прието за неоснователно от ревизиращия орган.

Ревизията приключва с РА № МДТ-РД-01-07-93/30.12.2014 г., издаден от Р. И. Б. – началник отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО и П. Д. И. – главен инспектор в отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО. РА е връчен на жалбоподателя на 17.03.2015 г. и е обжалван по административен ред с жалба вх. № МДТ-2600-271/31.03.2015 г. по описа на СО.

С Решение № МДТ-РД-22-01-40/26.05.2015 г. на Кмета на СО, жалбата е оставена без разглеждане като просрочена. Цитираното решение е отменено с Определение № 6989/11.10.2017 г., постановено по а.д. № 10577/2017 г. на АССГ, с което преписката е върната на Кмета на Столична община за произнасяне по същество по жалбата заведена с вх. № МДТ-2600-271/31.03.2015 г. по описа на СО.

На основание чл. 154, ал. 1 от ДОПК е сключено Споразумение № СОА17-ДГ56-1031/01.12.2017 г. по описа на СО, с което срокът за произнасяне е удължен с три месеца.

С Решение № СОА18-РД28-5 от 23.03.2018 г. РА е потвърден изцяло. Решението е връчено на 16.04.2018 г.

По делото са приети писмените доказателства представени с административната преписка, съставляващи 3 бр. класъора с документи под опис/л.486 – л. 499/, както и допълнително представени доказателства от ответната страна, съставляващи Решенията на СОС за определяне размерна на ТБО /л.532 – л.571/.

С влязло в сила на 15.01.2020г. Определение № 10021 от 23.12.2019г., постановено по делото, съдът е спрял изпълнението на оспорения ревизионен акт

В хода на съдебното производство е прието основно и допълнително заключение на съдебно - счетоводна експертиза, изготвени от вещо лице Д. П.. Вещото лице е работило по представените по делото доказателства, както и е посетило счетоводната къща, обслужваща счетоводството на жалбоподателя, където са й представени счетоводни документи, нотариални актове и фактури, приети към доказателствата по делото, послужили за установяване на отчетите стойности на процесните имоти. Съдът кредитира приетото основно и допълнително заключение на вещото лице Д. П. като обективно и компетентно изготвено, съдържащо подробен отговор на поставените й задачи. Всички документи, по които е работило вещото лице са приети към доказателствения материал по делото.

В хода на съдебното производство е прието второ допълнително заключение на съдебно - счетоводна експертиза, изготвено от вещо лице Ю. Я., със задача да се определи, каква част от установения данък за недвижимите имоти и ТБО е заплатена и каква част е останала дължима. По силата на издадени съдебни удостоверения вещото лице е получило информация за извършени от жалбоподателя и осчетоводени плащания за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци, касаещи всички процесни имоти, в резултат на което е установило, че останалото неплатено задължение на дружеството за ДНИ е в общ размер на 6460,78 лв., а за ТБО е в общ размер на 36 272,47 лв., като в тези суми не влизат дължимите към момента на плащането лихви. Съдът кредитира приетото основно и допълнително заключение на вещото лице Ю. Я. като обективно и компетентно изготвено, съдържащо подробен

отговор на поставените му задачи. Всички документи, по които е работило вещото лице са приети към доказателствения материал по делото.

В хода на съдебното производство е прието заключение на съдебно - техническа експертиза, изготвена от вещо лице Т. А. със задачи, след оглед на място, да даде заключение относно конструкцията на гаражната клетка, както и да извърши справки в районните администрации, въз основа на които да установи, дали процесните имоти попадат в зони с организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Съдът кредитира приетото заключение на вещото лице Т. А. като обективно и компетентно изготвено, съдържащо подробен отговор на поставените му задачи.

В хода на съдебното производство е прието основно и допълнително заключение на съдебно - оценителна експертиза, изготвена от вещо лице Р. К. със задачи, да се определи справедливата пазарна стойност на имот, находящ се на [улица] след събарянето на сградите към май 2008 г. и на имот, находящ се на [улица]. Всички документи, въз основа на които е изготвено заключението са приети към доказателствата по делото. Настоящият съдебен състав не кредитира приетото основно и допълнително заключение по съдебно-оценителната експертиза, касаеща горесцитираните имоти, тъй като независимо от получените стойности, съгласно § 1, т.17 от ДР на ЗМДТ „отчетна стойност“, е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Следователно достигането до нея чрез оценителна експертиза е ирелевантно към случая, тъй като водещо е счетоводното завеждане на съответния имот в счетоводството на жалбоподателя. Още повече в случая обект на ревизията е само земята, а не и разрушените сгради.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя бланкетно са оспорени по съдържание като частни документи всички приемо-предавателни протоколи за извършване на дейности по сметосъбиране и сметоизвозване, становищата на Софийски Инспекторат, актовете за установяване на натурални видове работа, констативни протоколи, месечни актове за отчет и други, съдържащи се в класьори №2 и №3 по делото, подробно описани в протокол от проведено заседание на 13.02.2019 г. /л.516-517/. Настоящата съдебна инстанция намира направеното оспорване за неоснователно поради чисто формалния му характер „липсата на изложени конкретни доводи и ангажиране на доказателства. Частният документ (бил той диспозитивен или свидетелстващ) не разполага с материална доказателствена сила (с каквато разполага официалният документ). Формалната доказателствена сила на частният документ се свежда единствено и само до обстоятелството, че лицата, подписали документите в конкретния случай, действително са положили подписите си под него. Самите волеизявления на страните, съдържащи се в договорите и предавателните протоколи имат характера на частен документ и поради това имат само обвързваща съда формална доказателствена сила, т. е. доказателствена сила относно авторството. Волеизявленията на страните подлежат на оборване с всички доказателствени средства и подлежат на преценка от страна на съда с оглед всички събрани по делото доказателства.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане са извършени процесуални действия, подробно описани на стр. 2 и стр. 3 в РД, който по силата на чл. 120 от ДОПК е неразделна част от РА. Направени са справки за декларираните недвижими имоти, находящи се в район „О. К.“, „К. С.“ и „В.“, като са съпоставени данните в тези отдели на местни данъци и такси и данните, представени

от дружеството относно отчетните стойности на имотите. Извършени са насрещни проверки на „Столичен Инспекторат” и „Икономика и търговска дейност” във връзка с предоставените услуги по сметосъбиране, сметоизвозване и обезвреждане. Отправено е искане за извършване на насрещна проверка към СО р-н „К. село” във връзка с удостоверение за съборена едноетажна сграда.

От всички събрани в хода на съдебното производство доказателства и заключенията на вещите лица се установява, че жалбоподателят е собственик на следните имоти, обект на ревизията:

- Район „О. К.”

1. Нежилищен имот, 3/5 идеални части от ПИ, съставляващ имот пл. № 1005, находящ се в [населено място], м-т в.з. Горна баня, кв. 54, с обща площ 825 кв.м

Цитираният имот е придобит по силата на Нотариален акт № 47, вх. рег.№ 52666, том LLLIX, дело 40906 от 29.11.2004 на СВ - [населено място] /Класьор 1/, по силата на който [фирма] е придобило собствеността на 3/5 идеални части от поземлен имот с обща площ 825 кв.м, съставляващ имот пл. № 1005, кв. 54 по регулационния план на [населено място], местност в.з. Горна баня, с действаща регулация, утвърдена с Решение № 112 по Протокол 32/10.12.2001 г. и Решение № 15 по Протокол 36/15.04.2002 г. на СОС, за който е отреден парцел XVIII-1005, кв. 54.

Имотът е деклариран с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 1809-54/15.02.2007 г. (л.196, Класьор № 1) за деклариране на земя с отчетна стойност 33 927 лв., като е заведен в общината под партиден № M0900054 от 15.02.2007 г.

От 17.07.2010 г. описаният имот не е собственост [фирма].

Данъкът за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2010 г. е определен върху декларираната отчетна стойност. След декларирането на имота е настъпило изменение в закона, като съгласно §21 на Преходните и заключителни разпоредби към ЗМДТ в сила от 01.12.2009 г. за притежаваните нежилищни имоти, предприятията подават декларации по чл.14 в срок до 30 юни 2010 г. По делото се установява, че от страна на [фирма] не е подадена такава декларация.

Съгласно констатациите на вещо лице П. по приетата и неоспорена от страните ССЕ, в счетоводните регистри на [фирма] този имот не е заведен, въпреки че е деклариран с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 1809-54/15.02.2007 г. с отчетна стойност в размер на 33 927 лв., която е равна на покупната (33 884.75 лв.) плюс 42.25 лв. такси. Вещото лице е посочило, че съгласно нормативната уредба, действала към момента на деклариране, задълженията за ДНИ и ТБО за 2009 г. и 2010 г., за този имот следва да се изчисляват върху отчетната му стойност (покупната стойност), която е в размер на 33 927 лв., като вещото лице е дало заключение, че същата е правилно определена в РА.

2. Нежилищен имот - 3/5 идеални части от ПИ, съставляващ имот пл. № 1003, находящ се в [населено място], м-т в.з. Горна баня, кв. 54 с площ 195 кв.м

Цитираният имот е придобит по силата на договор за продажба № 64, вх. рег. 52114, том II от 2007 на СВ - [населено място] от 29.12.2006 г. по реда на Закона за устройство на територията, по силата на който [фирма] е собственик на 3/5 идеални части, представляващи реална част от поземлен имот с пл. № 1003, с площ от 52.00 и реална част от поземлен имот без пл. номер, с площ от 143 кв.м, които части съгласно плана за регулация са включени в урегулиран поземлен имот XVIII-1005, кв. 54, местност в.з. Горна баня.

Имотът е деклариран с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 1809-53/15.02.2007

г. (л.186, Класьор № 1) за деклариране на земя с отчетна стойност 7 596 лв. Заведен е в Общината под партиден № М0900053 от 15.02.2007 г. Дружеството не е подавало впоследствие декларация по чл. 14 от ЗМДТ съгласно §21 на Преходните и заключителни разпоредби към ЗМДТ в сила от 01.12.2009 г.

От 17.07.2010 г. имотът не е собственост на жалбоподателя.

Съгласно констатациите на вещо лице П. по приетата и неоспорена от страните ССЕ, налице е разлика по счетоводни данни на отчетната стойност (7 778.30 лв.) и на декларираната от жалбоподателя отчетна стойност (7 596 лв.). В експертизата е посочено, че съгласно Договора за продажба от 29.12.2006 г., сключен между Столична община и [фирма], с който жалбоподателят е придобил процесния имот, цената на целия имот е 12 660 лв., а 3/5 идеални части от 195 кв.м. са 117 кв.м., с оглед на което цената на тези части възлиза на 7 596.07 лв. В счетоводството на жалбоподателя, по счетоводни данни земята е заведена през 2006 г. с отчетна стойност 7 596 лв., като експертът е установил, че допълнително е създаден запис за сумата от 182.30 лв., с основание: „Протокол от 30.11.2006 г. - Столична община“. В резултат на изложеното в заключението по ССЕ е изведен извод, че отчетната стойност на процесния имот в размер на 7778.37 лв. е правилно определена от органа по приходите, като предвид нормативната уредба, задълженията за ДНИ и ТБО за 2009 г. и 2010 г. следва да се изчисляват върху тази сума.

Във връзка с начислените такси за битови отпадъци по горечитираните два имота, находящи се в район „О. К.“, в.з. Горна баня, по делото са представени Заповед № РД-09-4007/31.10.2008 г. и Заповед № РД-09-1548/29.10.2009г. за определяне на границите на територията на район „О. купел“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Съгласно констатациите на вещо лице А., след извършени справки в кадастралния и регулационния план на м. в.з. Горна баня и в одобрената кадастрална карта за територията, урегулиран поземлен имот XVIII, кв. 54, местност в.з. Горна баня включва части от имоти пл. № 1003 и имот без пл. номер, придобити от жалбоподателя. Урегулиран поземлен имот XVIII, кв. 54, местност в.з. Горна баня е нанесен в кадастралната карта с идентификатор 68134.4329.92, с площ 1033 кв.м., който е идентичен с този в гореописаните документи за собственост и попада в границите на територията на район „О. купел“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване.

- Район „К. село“:

1. Нежилищен имот - 1/10 идеална част от ПИ, съставляващ имот пл. № 261 и 4/10 идеални части от ПИ съставляващ имот пл. № 261 в кв. 320, целият с площ 490 кв.м, находящ се в [населено място], м-т „К. село-Плавателен канал“, [улица].

Жалбоподателят е представил Нотариален акт № 19, вх. №26606, том LXII, дело 16406 от 12.05.2006 на СВ - [населено място] /Класьор 1/, по силата на който [фирма] е собственик на 1/10 идеална част от поземлен имот в [населено място], район „К. село“, [улица], съставляващ имот пл. № 261 в квартал 320, местност „К. село-плавателен канал“, целият с площ от 490 кв.м, за който съгласно действащата регулация, е отреден УПИ III-261, квартал 320, целият с площ 434 кв.м.

Приложен е и Нотариален акт № 137, вх. рег. 96251, том LLLLLIV, дело 66385 от 22.12.2006 на СВ - [населено място], по силата на който жалбоподателят е собственик на 4/10 идеални части от същия имот.

Имотът от 1/10 идеални части от ПИ е деклариран с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 02-09-480/23.11.2006 г. за деклариране на земя с отчетна стойност 6

077.57 лв. Впоследствие е подадена коригираща декларация по чл.14, ал.1 от ЗМДТ с вх. № 12247/14.08.2014 г. за деклариране на земя с отчетна стойност 6 336.68 лв.

Ревизиращият екип е установил, че останалата част от имота от 4/10 идеални части от ПИ, съставляващ имот пл. № 261, не е деклариран в данъчните декларации по чл.17 от ЗМДТ с вх. № 02-09-480/23.11.2006 г. (л.175, Класьор № 1) и коригиращата декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. № 12247/14.08.2014 г. (л.170, Класьор № 1). Откритата партия за целия имот под № М00000480 от 01.06.2006 г. е на обща стойност 136 618.56 лв.

Съгласно приетото и неоспорено от страните допълнително заключение на ССЕ е установена разлика по счетоводни данни на отчетната стойност на земята (136 618.56 лв.) и декларираната отчетна стойност (6 336.68 лв.). Видно от доказателствата по делото [фирма] е подало декларация по чл.14, ал.1 от ЗМДТ с вх. № 12247/14.08.2014 г. (л.170, Класьор №1) за деклариране на земя с 43,4 кв.м, съставляваща 1/10 от общо 434 кв.м., с отчетна стойност 6 336.68 лв. Вещото лице е установило, че имотът от 1/10 идеални части е заприходен при [фирма] през 2006 г. като земя по дебита на сметка 201 „Земи“, с квадратура от 49 кв.м. и обща отчетна стойност от 6 366.68 лв. По Нотариален акт цената на която жалбоподателят е придобил съответната част от имота е 6 077.57 лв. Към тази стойност е добавен 2 % местен данък в размер на 121.55 лв. и такси в размер на 167.56 лв., в резултат на което е получена отчетна стойност в размер на 6 366.68 лв. Експертът е установил още, че по сметка 201 „Земи“ е заприходен и имот, който представлява Земя 4/10 от 490 кв.м. = 196 кв.м., съгласно Нотариален акт № 11, рег. № 6818, дело № 450/2006 г. Стойността на този имот по счетоводни данни на жалбоподателя е 130 251.88 лв., от които 127,128.95 лв. покупна цена и 3 122.93 лв. такси. Вещото лице е посочило в заключението, че жалбоподателят не е деклариран с декларация по чл.17 от ЗМДТ 4/10 идеални части от ПИ, съставляващ имот пл. № 261, с отчетна стойност 130 251.88 лв.

Органът, извършил ревизията, е определил площта на земята, по гореизброените документи за собственост общо в размер на 217 кв.м., получени както следва: 43,40 кв.м. за 1/10 идеални части от ПИ съставляващ имот пл.№261 в кв.320 целият с площ от 434 кв.м. и 173,60 кв.м. за 4/10 идеални части от ПИ съставляващ имот пл.№261 в кв.320 целият с площ от 434 кв.м. Въз основа на установеното за периодите 01.01.2009 г. - 31.12.2009 г. и 01.01.2010 г. - 31.12.2010 г. отчетната стойност на процесния имот е в размер на 136 618.56 лв. За периода 01.01.2011 г. - 31.12.2011 г. съгл. чл. 19 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти. В случая размерът на данъчната оценка за имота по формирана данъчна партия М00000480 за 2011 г., 2012 г. и 2013 г. е 13 714.40 лв.

Вещото лице е дало заключение, че според експертизата данъчна оценка на този процесен имот следва да е в размер на 13 714,40 лв., докато в РА тя е изчислена в размер на 13 302,97 лв. Експертът е посочил, че констатираната разлика идва от коефициента за инфраструктура, който според РА е $K_i=0.97$. Вещото лице е установило, че ревизиращият орган е вписал, че няма канализация в имота, което противоречи на декларираните от жалбоподателя данни в подадената декларация по чл. 17, в която е посочено, че имотът има канализация. Предвид изложеното вещото лице е извършило своите изчисления приемайки, че $K_i = 1.00$, поради което изчислената данъчна оценка в експертизата е по-висока. Относно отчетната стойност на имота вещото лице е изложило, че същата е правилно определена в РА.

2. Нежилищен имот - сгради и земя, съставляващ двуетажна жилищна сграда с

два магазина, складово помещение, тавански етаж и едноетажна жилищна сграда, заедно с дворното място с площ 376.40 кв.м, находящо се на [улица]

Представен е Нотариален акт № 195, вх. рег.16285, том XXXVI, дело 9550 от 30.03.2006 на СВ, с който [фирма] е придобило собствеността на два магазина, съединени в един, находящи се на партерния етаж, заедно с 40% идеални части от дворното място, представляващо УПИ V-4 в кв. 21/стар № 308, по плана на местност „Хиподрума“, целият с площ 376.40 кв.м. и на втория етаж на двуетажната жилищна сграда в имота, заедно с тавански етаж, частично преустроен в жилище; складово помещение и едноетажна жилищна сграда в имота, заедно с 60% идеални части от дворното място. Приложен е и Нотариален акт № 74, вх. рег. 67530, том CLXV, дело 46385 от 16.09.2008 на СВ [населено място], по силата на който жалбоподателят е придобил собствеността на 1/4 идеална част от собствените си 40/100 от дворното място, представляващо УПИ V-4 в кв. 21/ стар № 308, по плана на местност „Хиподрума“, целият с площ 376.40 кв.м.

Имотът е деклариран с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 02-09-54/30.01.2008 г. (л.161, Класьор № 1) за деклариране на земя с отчетна стойност 34 128.08 лв. и е заведен под партиден № M0000054. Впоследствие е подадена коригираща декларация по чл.14, ал.1 от ЗМДТ с вх. № 12248/11.08.2014 г. (л.156, Класьор № 1) за деклариране на земя с отчетна стойност 34 128.08 лв.

Представено е удостоверение № 9200-137/08.02.2008 г., издадено от Район „К. село“, съгласно което сградите в описания имот са разрушени.

Видно от приетото по делото и неоспорено от страните заключение на ССЕ, налице е разлика по счетоводни данни на отчетната стойност на земята (741 268.06 лв.) и декларираната отчетна стойност (34 128.08 лв.). Вещото лице е установило, че имотът е заприходен при [фирма] през 2006 г. като земя - по дебита на сметка 201 „Земи“, с обща отчетна стойност от 741 268.06 лв. Експертът е изходил от факта, че с НА № 145 от 30.03.2006 г. физически лица - съсобственици продават на [фирма] следния недвижим имот: два магазина, съединени в един, находящи се на партерния първи етаж от сградата на [улица] заедно с 40 % идеални части от дворното място - УПИ V-4, целият с площ 376.40 кв.м. С НА № 145 от 30.03.2006 г. физически лица - съсобственици продават на [фирма] следния недвижим имот: втори етаж на двуетажна жилищна сграда, находяща се на [улица], със застроена площ 81.30 кв.м.; тавански етаж, частично преустроен на жилище с площ от 73 кв.м. и едноетажна жилищна сграда, построена във вътрешната част на дворното място, находящо се на [улица], със застроена площ от 28.36 кв.м заедно с 60 % идеални части от дворното място, в което са построени сградите, съставляващо УПИ V-4, целият с площ 376.40 кв.м. С оглед на това, че в НА № 145 от 30.03.2006 г. изброените по-горе имоти са с обща цена от 370 000 евро, експертът е изчислил, че левовата равностойност на имотите е в размер на 723 657.10 лв. Към тази цена е добавен местен данък от 2 %, такса вписване и нотариални такси, в резултат на което е изчислено, че общата цена на придобиване е в размер на 741 268.06 лв. Вещото лице е установило, че в счетоводството на жалбоподателя този имот е заприходен по дебита на сметка 201 „Земи“, на обща стойност 741 268.06 лв. В обжалвания РА е посочено, че съгласно представено Удостоверение от СО р-н „К. С.“ по повод на молба вх.№ УТ-9200-137/08.02.2008 г., сградите находящи се на [улица] са разрушени, предвид което обект на ревизията е само земята.

На следващо място се установява, че с НА № 55 от 16.09.2008 г., едно от физическите

лица, притежавашо част от процесния имот е продало на [фирма] втори етаж на двуетажна жилищна сграда, находяща се на [улица], със застроена площ 81.30 кв.м.; тавански етаж, частично преустроен на жилище с площ от 73 кв.м. и едноетажна жилищна сграда, построена във вътрешната част на дворното място, находящо се на [улица], със застроена площ от 28.36 кв.м., заедно с 60 % идеални части от дворното място, в което са построени сградите, съставляващо УПИ V-4, целият с площ 376.40 кв.м. сумата от 1141 лв., която сума купувачът е получил напълно на 30.03.2006 г., когато е извършена сделката с всички съсобственици. Закупеният имот не е разграничен на отделни части с отделни стойности в представения НА. Жалбоподателят е разрушил към февруари 2008 г. съществуващата постройка върху терена. Вещото лице е посочило в заключението на ССЕ, че няма никакви документи, удостоверяващи цената на придобиване конкретно на земята преди и след разрушаването на сградата, както и няма информация за състоянието и стойността на сградата към момента на закупуването ѝ. Предвид, че върху имота е започнало строителство на сграда през 2008 г., експертизата счита, че [фирма] правилно е завело целия имот като ДМА – земя. Въз основа на изложеното експертът е дал заключение, че правилно в счетоводството на жалбоподателя е осчетоводена отчетната стойност на имота в размер на 741 268.06 лв., както и изчислената данъчна оценка на имота, находящ се на [улица] РА съответства на тази, изчислена от експертизата.

Във връзка с начислените такси за битови отпадъци по горесцитираните два имота, находящи се в район „К. село“, по делото са представени Заповед № РД-09-4003/31.08.2008 г., Заповед № РД-09-1545/29.09.2009 г., Заповед № РД-09-1783/29.10.2010 г., Заповед № РД-09-1820/31.10.2011 г. и Заповед № РД-09-709/29.10.2012 г. От извършените справки в кадастралните и регулационните планове, административната карта на [населено място] и одобрената кадастрална карта за територията, вещо лице А. е установила, че имот пл. № 261 в кв. 320 е нанесен в кадастралната карта с идентификатор 68134.206.261 с площ 489 кв.м., а имот с административен адрес [улица], идентичен с УПИ V-4 в кв. 21 по плана на местност „Хиподрума“, е нанесен в кадастралната карта с идентификатор 68134.204.5. Така описаните два процесни имота, нанесени в кадастралната карта с идентификатори 68134.206.261 и 68234.204.5, попадат в зоната с организирано сметосъбиране и сметоизвозване през периода 2009 г. - 2013 г.

- Район „В.“:

1. Нежилищен имот - Магазин № 7, Подземна гаражна клетка № 7, Подземна гаражна клетка № 32 и 0.99/100 ид. части от УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, находящ се в [населено място], местност М. ливади-запад, [улица];

Представен е Нотариален акт № 126, вх. рег. 23091, том LIII, дело 14139 от 28.04.2006 на СВ - [населено място], по силата на който жалбоподателят е собственик на Магазин № 7 на партерния етаж, в секция 3, със застроена площ 53.10 кв.м, заедно с 0.473 % идеални части от общите части на сградата (без тези на подземните гаражи), равняващи се на 10.21 кв.м, заедно с 0.40/100 идеални части от правото на собственост върху мястото - УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, кв. 12, местност М. ливади-запад.

От доказателствата по делото се установява, че подземна гаражна клетка № 7 е разположена в сутерена на сградата и има застроена площ 28 кв.м, заедно с 2.41% идеални части от общите части на подземните гаражи, равняващи са на 34.37 кв.м от

същите, заедно с 0.39/100 идеални части от правото на собственост върху мястото - УПИ IV- 431 с площ 3540 кв.м, кв. 12, местност М. ливади-запад.

Подземна гаражна клетка № 32 е разположена в сутерена на сградата и има застроена площ от 14 кв.м, заедно с 1.20% идеални части от общите части на подземните гаражи, равняващи се на 17.19 кв.м от същите, заедно с 0.20/100 идеални части от правото на собственост върху мястото - УПИ IV- 431 с площ 3540 кв.м, кв. 12, местност М. ливади-запад.

Така описаният имот е деклариран с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 17-09-654/26.10.2007г. (л.143, Класъор № 1) и е заведен в общината под партиден № М1709654 на стойност 117 204.33 лв. С цитираната декларация е деклариран магазин и подземни гаражни клетки с обща отчетна стойност 117 204.33 лв., разпределена, както следва: За Магазин № 7 - 69,827.50 лв.; За Подземна гаражна клетка № 7 - 31,566.36 лв.; За Подземна гаражна клетка № 32 – 15 810.47 лв.

От страна на [фирма] е подадена впоследствие декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. № 17-27-4396/30.06.2010 г. (л.136, Класъор № 1) във връзка с настъпилите законодателни промени в ЗМДТ в сила от 01.12.2009 г., изискващи предприятията да подават декларации по чл.14 в срок до 30 юни 2010 г. за притежаваните нежилищни имоти

Видно от констатациите на вещото лице по приетата по делото и неоспорена от страните ССЕ, налице е разлика по счетоводни данни на отчетната стойност на обектите (117 380.22 лв.) и декларираната отчетна стойност (117 204.33 лв.) пред Общината. Установява се, че съгласно справка „Списък на издадените складови разписки за получени ДМА“ за сметка 203 „Сгради“, предоставена от счетоводството на [фирма], магазинът и гаражите са заприходени през 2006 г. по дебита на сметка 203 „Сгради“, на стойност 117 204.33 лв. Експертът е констатирал, че в оборотната ведомост към 31.12.2006 г. и в оборотната ведомост към 31.12.2007 г., в сметка 203 „Сгради“ отчетната стойност на тези активи е без включен ДДС, който е на стойност 20 156.66 лв. Жалбоподателят е регистриран по ЗДДС през м. 10.2007 г., поради което в справка „Списък на издадените складови разписки за получени ДМА“ за сметка 203 „Сгради“, магазинът и гаражите са осчетоводени по дебита на сметка 203 „Сгради“ с включен ДДС. Вещото лице е констатирало, че в справка „Списък на издадените складови разписки за получени ДМА“ за сметка 201 „Земи“, земята от 0,99/100 идеални части от УПИ IV-431, целият с площ 3540 кв.м., находящ се в [населено място], р-н В., м-т „М. ливади - Запад“, е заприходена по дебита на сметка 201 „Земи“, с отчетна стойност 25 870.90 лв. , която сума представлява сборът от 25 246.44 лв. /покупна стойност/ и 624.46 лв. /местен данък и такси/.

В резултат на изложеното в подадената декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ жалбоподателят е декларирал имотите с отчетна стойност с включен ДДС, в съответствие с начина, по който са заведени в справка „Списък на издадените складови разписки за получени ДМА“ за сметка 203 „Сгради“. В заключение вещото лице е посочило, че отчетната стойност на имотите следва да включва и начисления при покупката им през м.04.2006 г. ДДС., в резултат на което общата отчетна стойност на имотите става 137,536.88 лв. (117,380.22 лв. + 20,156.66 лв. ДДС). Вещото лице е дало заключение, че изчислената данъчна оценка на магазин 7, гараж №7, гараж № 32 и земя УПИ 0.99/100 ид.части в РА съответства на тази, изчислена от експертизата.

Ревизиращият орган е определил отчетна стойност на имота в размер на 117 380.22 лв., получена като сбор на покупната цена на имота и разпределените разходи от

сметки 613 „Разходи за придобиване на ДА“ и 212 „Продукти от научна и развойна дейност“. Установява се, че в тази сума приходния орган не е включил ДДС, с оглед на което е изчислил дължимия данък върху по ниската стойност.

2. Нежилищен имот - Магазин № 8, Подземна гаражна клетка № 8 и 0.67/100 ид. части от УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, находящ се в [населено място], местност М. ливади-запад, [улица];

Жалбоподателят е представил Нотариален акт № 127, вх. рег. 23092, том LIII, дело 14141 от 28.04.2006 на СВ - [населено място], по силата на който е собственик на Магазин № 8 на партерния етаж, в секция 3, със застроена площ 62.72 кв.м, заедно с 0.559 % идеални части от общите части на сградата (без тези на подземните гаражи), равняващи се на 12.06 кв.м, заедно с 0.47/100 идеални части от правото на собственост върху мястото - УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, кв. 12, местност М. ливади-запад.

Съгласно доказателствата по делото подземна гаражна клетка № 8 е разположена в сутерена на сградата и има застроена площ от 14 кв.м, заедно с 1.20% идеални части от общите части на подземните гаражи, равняващи са на 17.19 кв.м от същите, заедно с 20/100 идеални части от правото на собственост върху мястото - УПИ IV- 431 с площ 3540 кв.м, кв. 12, местност М. ливади-запад.

Гореописаният имот е деклариран с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 17-09-653/26.10.2007г. (л.119, Класьор № 1) и е заведен в общината под партиден № M1709653 на стойност 94 817,056 лв. С цитираната декларация е деклариран магазин и подземна гаражна клетка с обща отчетна стойност 94 817,056 лв., разпределена, както следва: За Магазин № 8 – 82 516,80 лв.; За Подземна гаражна клетка № 8 – 12 300,25 лв.

От страна на [фирма] е подадена впоследствие декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. № 17-27-4397/30.06.2010 г. (л.110, Класьор № 1) във връзка с настъпилите законодателни промени в ЗМДТ в сила от 01.12.2009 г., изискващи предприятията да подават декларации по чл.14 в срок до 30 юни 2010 г. за притежаваните нежилищни имоти

Видно от констатациите на вещото лице по приетата по делото и неоспорена от страните ССЕ, налице е разлика по счетоводни данни на отчетната стойност на обектите (104 646,68 лв.) и декларираната отчетна стойност (94 817,056 лв.) пред Общината. Вещото лице е констатирало, че същата произтича от факта, че към момента на заприходяване на имота през 2006 г. жалбоподателят не е бил регистриран по ДДС. Към момента на подаване на декларацията по чл. 17 от ЗМДТ, „Елемент строителна асоциация“ има регистрация по ДДС, поради което декларира имотите с отчетна стойност в размер на 94 817,05 лв. с включен ДДС, в съответствие с начина по който са заведени по сметка 203 „Сгради“ в счетоводството му. От експертизата се установява, че ревизиращият орган е определил отчетната стойност на имота като сбор от покупната цена и разпределените разходи от сметки 613 и 212, без да е включвано ДДС. Вещото лице е дало заключение, че изчислената данъчна оценка на Магазин 8 в РА не съответства на тази, изчислена от експертизата.

В РА е посочено, че данъчната оценка на Магазин №8 за 2011 г. е в размер на 94 340,90 лв., докато вещото лице е изчислило, че същата следва да е на стойност 103 775,01 лв. За 2012 г. данъчната оценка в РА е в размер на 93 869,20 лв., докато според вещото лице тя следва да е в размер на 103 256,19 лв. За 2013 г. данъчната оценка в РА е в размер на 93 397,50,20 лв., докато според вещото лице тя следва да е в размер на 102 737,26 лв. Цитираните разлики произтичат от различния коефициент за

индивидуални характеристики /Кх/, като според вещото лице той следва да е 1,10, а ревизиращият екип е ползвал $Kx = 1,00$. Експертът е установил още, че в таблица 6 към чл. 8 от Приложение №2 от ЗМДТ, ревизиращият екип е пропуснал да отбележи корекция кк1 от 0.10 поради това, че обектът е нежилищен и се намира на първи етаж. Относно гараж № 8 и земя УПИ 0,67/100 ид.части в заключението е посочено, че данъчната оценка съответства на тази посочена в РА.

3. Нежилищен имот - 1.38/100 ид. части от УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, находящ се в [населено място], местност М. ливади-запад, [улица];

По делото е представен Нотариален акт № 128, вх. рег. 23093, том LIII, дело 14152 от 28.04.2006 на СВ - [населено място], с който [фирма] е придобил собствеността на 1.38/100 ид. части от УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, находящ се в [населено място], местност М. ливади-запад, [улица].

Горецитираният имот е деклариран с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ 17-09-650/26.10.2007г. (л.94, Класьор № 1) и е заведен в общината под партиден № М1709650 на стойност 19 568,10 лв.

От страна на [фирма] е подадена впоследствие декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх. № 17-27-4395/30.06.2010 г. (л.87, Класьор № 1) във връзка с настъпилите законодателни промени в ЗМДТ в сила от 01.12.2009 г., изискващи предприятията да подават декларации по чл.14 в срок до 30 юни 2010 г. за притежаваните нежилищни имоти.

В хода на ревизията е установено, че по счетоводни данни в счетоводството на [фирма] имотът /земя/ е заведен с отчетна стойност в размер на 68 646,38 лв. Съгласно писмените обяснения на жалбоподателя, дадени в хода на ревизионното производство, има още две доплащания и в декларацията е посочена само сумата на първоначалното плащане. С оглед на дадените обяснения ревизиращият екип е приел, че за целите на данъчното облагане се счита счетоводно заведената отчетна стойност.

Видно от констатациите на вещото лице по приетата по делото и неоспорена от страните ССЕ, имотът е заприходен като земя по дебита на сметка 201 „Земи” с отчетна стойност 20 153,35 лв., от които 19 568,08 лв. /покупна цена/, 174,34 лв. /нотариална такса/, 391,36 лв. /местен данък/ и 19,57 лв. /такса вписване/. В експертизата е посочено, че данъчната оценка на съответната земя, формирана по данъчна партида М1709650 за 2011 г., 2012 г. и 2013 г. е в размер на 3 087,32 лв. Вещото лице е дало заключение, че изчислената данъчна оценка на земята в РА съответства на тази, изчислена от експертизата.

Във връзка с начислените такси за битови отпадъци по горецитираните три имота, находящи се в район „В.“, по делото са представени Заповед № РД-09-3980/31.10.2008, Заповед № РД-09-1544/29.10.2009, Заповед № РД-09-1787/29.10.2010, Заповед № РД-09-1829/31.10.2011 и Заповед № РД-09-722/30.10.2012. След извършени справки в регулационния план за местността, административната карта на [населено място] и одобрената кадастрална карта за територията вещо лице А. е установила, че УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, находящ се в [населено място], местност М. ливади-запад, [улица] представлява част от имот с идентификатор 68134.1932.431 с площ 4213 кв.м., в чиято площ е включен и предвидения с регулационния план паркинг. В заключението по приетата СТЕ е посочено, че Магазин № 7 и Магазин № 8 са нанесени в кадастралната карта с идентификатори 68134.1932.431.1.62, 68134.1932.431.1.63 с площи съответно 53.10 кв.м и 62.72 кв.м. От гореописаните заповеди по делото се установява, че всички процесни имоти, находящи се в район „В.“, нанесени в кадастралната карта с

идентификатори съответно 68134.1932.431.1.125, 68134.1932.431.1.150, 68134.1932.431.1.126, 68134.1932.431.1.62, 68134.1932.431.1.63, попадат в зона с организирано сметосъбиране и сметоизвозване през периода 2009 г. - 2013 г.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата до АССГ, подадена чрез ответния административен орган на 27.04.2018 г., е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК – П. Д. И. – главен инспектор в отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО – възложил ревизията и Р. И. Б. – началник отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО – ръководител на ревизията. Нормата на чл. 4, ал. 4 от ЗМДТ предвижда, че служителите на общинската администрация, които имат правата и задълженията на органи по приходите, се определят със заповед на кмета на общината. В изпълнение на посоченото свое правомощие, със Заповед № РД-09-3917 от 21.10.2008 г. /л.263/ кметът на СО на основание чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА във връзка с чл. 4, ал. 3 и 4 от ЗМДТ и чл. 8, ал. 5 от ДОПК е определил за органи по приходите служители на длъжности в дирекция "ПАМДТ" при СО, които да извършват установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местните данъци и ТБО, а именно: директор дирекция "ПАМДТ"; началниците на отдели към дирекция "ПАМДТ"; главните, старшите и младшите експерти; главните, старшите и младшите инспектори; главните, старшите и младшите юрисконсулти към дирекция "ПАМДТ". Издателят на ЗВР е, оправомощен по силата на разпореждане № МДТ-6600-102/21.02.2013 г. /л.262/ по описа на дирекцията, издадено на основание чл.112, ал.2, т. 1 от ДОПК и чл.4, ал.5 от ЗМДТ, с което директорът на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община в качеството му на орган по приходите е определил поименно, кои служители са компетентни по възлагане на проверки и ревизии за определяне и установяване на задълженията за местни данъци и такси.

Обжалваният РА е издаден в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. Всички ЗВР, РА и РД са подписани собственоръчно от издателите им.

Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен. Не са налице и основания РА да бъде прогласен за нищожен.

1. По отношение на установените задължения за ДНИ

Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на недвижими имоти, облагаеми с данък. В процесния случай не е спорно между страните, че съгласно представените по делото нотариални актове, жалбоподателят е собственик на всички имоти, обект на ревизията, с оглед на което той се явява данъчно задължено лице.

Съгласно чл. 14, ал. 2 и 3 от ЗМДТ, когато собственикът, съответно носителят на

ограниченото вещно право, е предприятие, в декларацията по, ал. 1 се посочва и отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка. При промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват общината по реда и в срока по ал. 1. аналогично на правилото на чл. 17 от ЗМДТ/отм./ Съгласно §1, т. 17 от ДР на ЗМДТ "Отчетна стойност" е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Съгласно отменената понастоящем разпоредба на чл. 17 от ЗМДТ предприятията подават в 2-месечен срок от придобиването на нежилищен имот, съответно от учредяването на право на ползване декларация пред данъчната администрация по местонахождението му, в която посочват вида на имота, точното му местонахождение, отчетната стойност и другите обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, както и размера на дължимия данък. При промяна на декларираните данни, декларацията се подава в 2-месечен срок, считано от датата на промяната. ЗМДТ съдържа задължение за подаване на данъчна декларация за задължените лица, като целта на това задължение е да бъдат декларирани сведения и факти от задълженото лице, въз основа на които следва да се извърши данъчното облагане, а с оглед на чл. 64, ал. 1 и чл. 67, л. 2 от ЗМДТ да се определи и задължението за ТБО. Неизпълнението на това задължение в срок или невярното посочване на данни или обстоятелства, които са релевантни за данъчното облагане и които водят до определяне на данъка в по-малък размер или до освобождаване от него, са скрепени с държавна санкция. В трайната съдебна практика е прието разбирането, че данъчната декларация по ЗМДТ е правопораждащ факт, който не може да бъде игнориран от органите по приходите. Вярната, точната, пълната и своевременно подадена данъчна декларация е най-силното доказателство за лоялността на данъчно задълженото лице и е правният инструмент, който прехвърля тежестта на доказване на противното на декларираното в нея на органа по приходите. С оглед на този характер на данъчната декларация и на правните последици от нея, законодателят изрично е предвидил задължение за уведомяване на общината при промяна на всяко обстоятелство от значение за определяне на данъка. Това изискване е относимо и при установено от задълженото лице неправилно деклариране на релевантни за облагането факти и обстоятелства. С оглед изложеното следва извод, че данъчната декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ има обвързващо задълженото лице действие. Тя е частен писмен документ, подписан от лицето, сочено като неин издател, и като такъв го обвързва, както поради наказателната, съответно административнонаказателна, отговорност, която носи за декларирането на неверни факти и обстоятелства, така и поради декларирането на неизгодни за него факти и обстоятелства, които водят до възникване на данъчно задължение.

В процесния случай по делото се установява, че приходните органи са извършили дължимото, като са събрали всички необходими доказателства, послужили за правилното и законосъобразно установяване на дължимите данъци и такси от страна на жалбоподателя.

Законосъобразно с РА са определени задълженията за ДНИ по отношение на Нежилищен имот, 3/5 идеални части от ПИ, съставляващ имот пл. № 1005, находящ се в [населено място], м-т в.з. Горна баня, кв. 54, с обща площ 825 кв.м и Нежилищен имот - 3/5 идеални части от ПИ, съставляващ имот пл. № 1003, находящ се в [населено място], м-т в.з. Горна баня, кв. 54 с площ 195 кв.м. Съгласно чл. 19 от ЗМДТ

в приложимата редакция, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ. За периода 01.01.2009 г. - 31.12.2010 г., съгл. чл. 21 от ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е отчетната им стойност. Отчетната стойност, съгл. §1, т.17 от ДР на ЗМДТ, е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Съгласно чл.17 ал.1 от Наредбата за определяне на размера на местните данъци, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно Приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ). От приетата по делото ССЕ се установява, че определената в РА отчетна стойност е коректно посочена. С оглед изложеното следва извод, че и установените задължения за ДНИ, касаещи горесцитираните два имота, находящи се във в.з. Горна баня са законосъобразно и правилно определени.

Законосъобразно са определени задълженията за ДНИ, касаещи нежилищен имот - 1/10 идеална част от ПИ, съставляващ имот пл. № 261 и 4/10 идеални части от ПИ съставляващ имот пл. № 261 в кв. 320, целият с площ 490 кв.м, находящ се в [населено място], м-т „К. село-Плавателен канал“, [улица]. Съгл. чл. 19 от ЗМДТ в приложимата редакция данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ. За периода 01.01.2008 г. - 31.12.2010 г., съгл. чл. 21 от ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е отчетната им стойност, а за 2011 г., 2012 г. и 2013 г. е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгл. приложение № 2 от ЗМДТ. Отчетната стойност, съгл. §1, т.17 от ДР на ЗМДТ, е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Съгласно констатациите на вещо лице Д. П. определената данъчна оценка от ревизиращия орган е по ниска, като разликата се дължи на факта, че при изчисление на данъчната оценка е ползван по-нисък коефициент Ки. Вещото лице е установило, че ревизиращият орган е вписал, че няма канализация в имота, което противоречи на декларираните от жалбоподателя данни в подадената декларация по чл. 17, в която е посочено, че имотът има канализация. Именно поради това според експертът е следвало коефициентът за инфраструктура, който според РА е $K_i=0.97$, да бъде $K_i = 1.00$. Поради забрана за утежняване положението на жалбоподателя, въпреки констатираната грешка на приходния орган настоящата съдебна инстанция счита, че оспореният РА, с който са установени задължения за ДНИ по отношение на имота, находящ се в [населено място] [улица], е законосъобразен в тази си част.

Законосъобразно са определени задълженията за ДНИ и по отношение на Нежилищен имот - сгради и земя, съставляващ двуетажна жилищна сграда с два магазина, складово помещение, тавански етаж и едноетажна жилищна сграда, заедно с дворното място с площ 376.40 кв.м, находящ се на [улица]. Съгласно констатациите на вещото лице в приетата по делото и неоспорена от страните ССЕ осчетоводена отчетната стойност на имота в размер на 741,268.06 лв. е правилно определена, като същата е послужила и при определяне на дължимия данък от ревизиращия орган.

В тази връзка неоснователно в жалбата се сочи, че по отношение на имотите на адрес в [населено място], район К. село, находящи се на [улица] на [улица] административният орган е определял дължимата такса и данък на база отчетната стойност превратно и неправилно, като е използвал за база счетоводните записвания

по сметка 201 и не е отчетел промяната на стойността на имотите и счетоводните записвания в тази връзка, свързани с не отчетени за тях амортизации, както и не е отчетел обстоятелството, че имотите са претърпели качествени изменения, понеже сградите върху земите са разрушени. Ревизиращият орган правилно е приложил действащата към момента на придобиването на имотите разпоредба на чл.17, ал.1 от ЗМДТ съгласно която, предприятията подават в 2-месечен срок от придобиването на нежилищен имот, съответно от учредяването на право на ползване декларация пред общинската администрация по местонахождението му, в която посочват вида на имота, точното му местонахождение, отчетната стойност и другите обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка, както и размера на дължимия данък. Съгласно действащата към датата на деклариране на имота редакция на чл. 14, ал. 2 от ЗМДТ в случай, че е налице промяна на декларираните данни, следва да се подаде декларация в 2-месечен срок, считано от датата на промяната. Докато, съгласно действащата към датата на ревизията редакция на чл.14, ал.2 и ал.3 от ЗМДТ, когато собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, е предприятие, в декларацията по ал.1 се посочва и отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка. При промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват общината по реда и в срока по ал. 1. Следователно, законодателят е възложил в тежест на оспорващото дружество да обявява чрез подаване на данъчна декларация всяка настъпила промяна във фактите и обстоятелствата имаща значение за установяването и събирането на публичните вземания, с която да коригира декларираните вече данни. В процесния случай по делото безспорно се установи, че дружеството е подало само първични декларации, с които е декларирано придобиването на двата имота, находящи се в [населено място], район К. село, [улица] [улица]. Впоследствие не са депозирани коригиращи данъчни декларации по реда на чл.17, ал.1 /отм./, съответно по чл.14, ал.3 от ЗМДТ за деклариране на настъпили промени във вече декларираните данни. Предвид изложеното правилно и законосъобразно ревизиращият орган е определил спрямо приложимите разпоредби на ЗМДТ, дължимия данък в съответствие декларираните факти и обстоятелства, посочени от жалбоподателя.

Законосъобразно са определени и задълженията за ДНИ на всички процесни имоти, находящи се в район В., съставляващи Нежилищен имот - Магазин № 7, Подземна гаражна клетка № 7, Подземна гаражна клетка № 32 и 0.99/100 ид. части от УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м.; Нежилищен имот - Магазин № 8, Подземна гаражна клетка № 8 и 0.67/100 ид. части от УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, и Нежилищен имот - 1.38/100 ид. части от УПИ IV-431 с площ 3540 кв.м, всичките находящи се в [населено място], местност М. ливади-запад, [улица].

В приетата по делото и неоспорена от страните ССЕ вещото лице е дало заключение, че изчислената данъчна оценка на магазин 7, гараж №7, гараж № 32 и земя УПИ 0.99/100 ид.части в РА съответства на тази, изчислена от експертната. Относно данъчната оценка на Магазин 8, по делото беше установено, че в РА тя не съответства на тази, изчислена от вещо Лице П., като според ревизиращият орган тя следва да е размер на 94 340,90 лв., докато вещото лице е изчислило, че същата следва да е на стойност 103 775,01 лв. Поради забрана за влошаване на положението на жалбоподателя настоящата съдебна инстанция приема, че определените задължения са правилно установени. Относно гараж № 8 и земя УПИ 0,67/100 ид.части в заключението е посочено, че данъчната оценка, изчислена от експерта съответства на

тази посочена в РА. Вещото лице е дало заключение, че изчислената данъчна оценка на земята в РА съответства на тази, изчислена от експертизата.

С оглед всичко гореизложено следва извод, че задълженията за ДНИ, установени с оспорения РА са правилно и законосъобразно изчислени от ревизиращия орган, предвид което жалбата в тази част като неоснователна следва да се отхвърли.

2. По отношение на установените задължения за ТБО:

За разлика от ДНИ такса битови отпадъци е обусловена не само от правната връзка с имота, а и от предоставянето и ползването на тази услуга. Съгласно чл.62 ЗМДТ ТБО обхваща три компонента - сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждане на битови отпадъци и поддържане на депа или на други съоръжения за това обезвреждане и поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места.

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че всички процесни имоти, собственост на жалбоподателя, които са били обект на ревизията, попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, с оглед на което за предоставената услуга безспорно се дължи ТБО. От страна на ответника са представени достатъчно по обем доказателства, обхващащи всички процесни години и райони, които по безспорен начин доказват, начина по който общината е организирала обслужването на територията по местонахождение на съответния имот, какви съдове за битови отпадъци са предоставени за ползване, по години, на кое място/точка са били разположени и каква е тяхната седмична кратност на извозване. Д. орган е съобразил местонахождението на имотите, с оглед на което законосъобразно за ревизираните периоди са начислени задължения за сметосъбиране и сметоизвозване.

В тази връзка неоснователно в жалбата се твърди, че не са предоставени никакви доказателства за реалното осъществяване на услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, нито изискуемите отчети за извършената работа по място и време, месечни графици, справки за почистване, протоколи, подписани от изпълнителя и възложителя по договорите, с които са приети извършените работи. Цитираните доказателства са събрани още в хода на ревизионното производство /Класьор №2 и №3 по делото/, като същите са били и предмет на възложена в хода на съдебното производство СТЕ, изготвена от вещо лице А., която е дала еднозначен отговор, че услугите са реално извършени и предоставени от Столична община на територията ѝ, в частност на територията по местонахождението на процесните имоти в районите „О. купел“, „К. село“ и „В.“, с оглед на което определените с РА задължения за ТБО са реално дължими.

Относно обезвреждането на битови отпадъци и поддържане на депа или на други съоръжения за обезвреждане на тези отпадъци следва да се посочи, че тази дейност обхваща не само битовите отпадъци от организираното от общината сметосъбиране и сметоизвозване, но и тези, получени от поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване. С тази услуга се осигурява изпълнението на задължението на общините по обезвреждане на битови отпадъци, установено в раздел III на Глава Втората от Закона за управление на отпадъците. Такса за тази услуга не се събира само когато общината няма депа или други съоръжения за обезвреждане на отпадъците. Таксата за тази услуга се дължи независимо от това, дали се обезвреждат отпадъци, получени конкретно от имота на жалбоподателя. В процесния случай по делото е безспорно установено, че Столична община поддържа депо за обезвреждане на отпадъци, както и че процесните недвижими имоти попадат в административните

граница на район „О. К.“, „В.“ и „К. село“-СО, предвид което следва извод, че след като тази услуга се предоставя на територията на общината, в която територия попадат имотите, тя се дължи независимо от това, дали конкретният имот генерира отпадъци или не. В процесния случай по делото са представени доказателства, касаещи реалното оказване на услугата обезвреждане на битовите отпадъци, от които се установява, че отпадъците са събрани, обработени и извозени за третиране в изграденото на територията на общината депо в кв. С. и в други съоръжения за обслужване нуждите на населението, подробно описани в Протокол за присъединяване рег. № МДТ-6600-725/21.10.2014 г. (Класьор 3).

От всичко гореизложено настоящата съдебна инстанция приема, че правилно и законосъобразно с РА са определени задължения за ДНИ и ТБО на жалбоподателя по всички горесцитирани процесни имоти, находящи се в райони „О. К.“, „К. село“ и „В.“ за 2009г., 2010г., 2011г., 2012г. и 2013 г. в общ размер на 98 378,72 лв. в т.ч. за данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ в общ размер на 11 068.11 лв. и лихви за забава в размер на 3 683.47 лв.; задължения за такса за битови отпадъци /ТБО/ в общ размер на 62 245.40 лв. и лихви за забава в размер на 21 381.74 лв. Този извод се подкрепя, както от събраните по делото доказателства, така и от приетите и неоспорени от страните основни и допълнителни заключения на ССЕ и СТЕ.

За пълнота на изложението и тъй като в хода на административно обжалване е имало и възражение за погасени по давност задължения, следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е посочен по-кратък срок. Ал.2 на същата разпоредба определя, че с изтичането на 10 годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

В случая 10-годишният давностен срок за установените с РА задължения по ЗМДТ за ДНИ и ТБО за 2009 г. е започнал да тече, считано от 1 януари на 2010 г. и въпреки спиранията и прекъсванията (започване на ревизия, издаване на ревизионен акт) е изтекъл на 1.01.2020 г. Аналогично 10-годишният давностен срок за установените с РА задължения по ЗМДТ за ДНИ и ТБО за 2010 г. е започнал да тече, считано от 1 януари на 2011 г. и въпреки спиранията и прекъсванията е изтекъл на 1.01.2021 г.

Относно задълженията за ДНИ и ТБО за 2011 г., 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК е започнал да тече, считано от 1 януари на 2012 г., като съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК с връчването на ЗВР на 17.03.2015 г. давността е спряла да тече до издаването на РА на 30.12.2014 г. С издаването на оспорения РА по силата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността е прекъсната, като по силата на ал. 3 от същата разпоредба е започнала да тече нова 5 годишна погасителна давност, която е изтекла на 30.12.2019 г. Аналогични са изводите на съда по отношение на изтекла 5 годишна погасителна давност за установените с РА задължения за 2012 г. и 2013 г. В случая следва да се укаже на страните, че последицата от изтичането на давностния срок води до погасяване единствено на възможността на кредитора, в случая общинската администрация да събере вземането си принудително. Следователно въпросът за давността касае само събирането на съответните задължения, а не определянето им по основание и размер. Макар и погасено по давност, задължението продължава да съществува, но е преградена възможността за неговото принудително събиране. В

този смисъл е и разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК, съгласно която, когато давностният срок е изтекъл в хода на ревизионното производство, съдът се произнася по основанията и размера на задължението, като изрично посочва, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение.

Предвид изложеното РА в оспорената част досежно установените задължения за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци е законосъобразен и съдът следва да отхвърли жалбата на [фирма] като неоснователна.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на на 3 481,36 /три хиляди четиристотин осемдесет и един лева, 36ст./ лева , определен съобразно материалния интерес по делото по реда на чл. 8, ал. 1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Водим от горното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], срещу Ревизионен акт /РА/ № МДТ-РД-01-07-93/30.12.2014 г., издаден от Р. И. Б. – началник отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО – ръководител на ревизията и П. Д. И. – главен инспектор в отдел „Ревизионен контрол и правно-нормативно обслужване” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при СО – възложил ревизията, потвърден с Решение № СОА18-РД28-5 от 23.03.2018 г. на кмета на Столична община, с който са определени задължения в общ размер на 98 378,72 лв. в т.ч. за данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ в общ размер на 11 068.11 лв. и лихви за забава в размер на 3 683.47 лв. и задължения за такса за битови отпадъци /ТБО/ в общ размер на 62 245.40 лв. и лихви за забава в размер на 21 381.74 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Столична община разноски по делото в размер на 3 481,36 /три хиляди четиристотин осемдесет и един лева, 36ст./ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: